

Krajský soud v Ostravě

Havlíčkovo náměstí č. 34

728 81 Ostrava 1

Ke sp. zn. 32 ICm 2312/2017
(KSOS 25 INS 10525 / 2016)

V Brně dne 25. 7. 2022

Naše značka OKD26/Maj

Žalobce: Ing. Lee Louda, Ph.D., IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka **Správa pohledávek OKD, a.s.**, IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06

Právně zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno, datová schránka: mcbpt3u

Žalovaný č. 1: New World Resources N. V., založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34239108 a registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952 a se sídlem na adrese 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie

Žalovaný č. 2: Zdeněk Bakala, nar. dne 7. února 1961, bytem Modrava 14, 341 92

Žalovaný č. 3: Peter Kadas, dat. nar. 27. února 1962, bytem NW3 1HP Londýn, 3 Streatley Place, Spojené království Velké Británie a Severního Irska

Žalovaný č. 4: BXR Group Limited, se sídlem PO Box 71 Road Town Tortola VG1110, British Virgin Islands

Žalovaný č. 5: CERCL Mining B.V., společnost založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34348220 se sídlem se sídlem Zuidplein 160, 1077XV Amsterdam

za účasti Krajského státního zastupitelství v Ostravě, se sídlem Na Hradbách 1836/21, 729 01 Ostrava 1

Vyjádření žalobce

Zasláno datovou schránkou, bez příloh

I.

Úvod

1. Žalobce obdržel výzvu Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2022, č.j. 32 ICm 2312/2017 – 832, ve znění usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2022, č.j. 32 ICm 2312/2017 – 866, aby se žalobce (případně) vyjádřil k vyjádření žalovaného 2 ze dne 23. 5. 2022.
2. Dále žalobce obdržel výzvu Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2022, č.j. 32 ICm 2312/2017 – 867, aby se žalobce (případně) vyjádřil k vyjádření žalovaného 3 ze dne 13. 6. 2022.
3. Žalobce dále obdržel výzvu Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2022, č.j. 32 ICm 2312/2017 – 868, kterou byl žalobce vyzván, aby se vyjádřil k možnosti smírného vyřešení sporu s ohledem na tvrzení žalovaného 3. ve svém vyjádření ze dne 13. 6. 2022 a výzvu Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2022, č.j. 32 ICm 2312/2017 – 861, kterou byl žalobce vyzván, aby se vyjádřil k vyjádření žalovaného 1 ohledně důkazního návrhu ze dne 8. 6. 2022 (zda tento trvá na úředním předkladu listin označených k důkazu žalovaného 1), obě ve znění usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2022, č.j. 32 ICm 2312/2017 – 875.
4. Žalobce níže podává své vyjádření k výše uvedeným podáním žalovaných a k dotazu Krajského soudu v Ostravě.
5. Není-li v tomto vyjádření uvedeno jinak, mají výrazy nadepsané s velkým počátečním písmenem význam stanovený v předcházejících vyjádřeních žalobce.

II.

K vyjádření žalovaného 1 ze dne 23. 5. 2022

6. Žalovaný 2 v rámci svého vyjádření předeseílá svůj pohled na politický kontext tohoto incidenčního sporu, přičemž:
 - (a) tvrdí, že Krajské státní zastupitelství v Ostravě (dále jen „KSZ“) údajně systémově zneužívá svoji pozici orgánu veřejné moci, když má přebírat žalobní tvrzení insolvenčního správce a používá svá obviňující tvrzení z trestního řízení v tomto řízení, čímž má porušovat práva žalovaných na spravedlivý proces,
 - (b) tvrdí, že žalobce „manipuluje“ s žalobními argumenty, zejména co do „tunelování“ a potlačuje pohled „ex ante“ co do pozadí výplaty dividend v návaznosti na Rozhodnutí I a Rozhodnutí II (přirovnáním hodnocení „generála po bitvě“), přičemž má soudu vědomě selektivně vsugerovávat „tunelářský příběh“ ex post pohledem,
 - (c) žalovaný 2 opět tvrdí, že není pasivně legitimovaný, protože nemá splňovat podmínku stanovenou v ust. § 237 InsZ, přičemž (i) Rozhodnutím I a Rozhodnutím II neměl být snížen majetek Dlužníka kdy (ii) po Rozhodnutí II nenásledovala finanční distribuce, ale započtení pohledávek,
 - (d) namítá, že u Rozhodnutí I a Rozhodnutí II absentuje rys zkrácení, protože žalobce označil jako zkrácené věřitele toliko věřitele (banky) z ECA úvěru a jiný majetek Dlužníka (navzdory vyplacení dividend) mohl sloužit k uspokojení jejich pohledávek,
 - (e) žalovaný 2 má za to, že rozhodnutí jediného společníka v působnosti valné hromady dlužníka není přímo odporovatelným jednáním dle § 242 InsZ, jelikož dle názoru žalovaného 2 toto nemá přímo zkracovat věřitele, zkrácením má být až následná výplata dividend a dále, že
 - (f) není splněna podmínka úmyslu Dlužníka (žalovaných) o zkrácení věřitelů Dlužníka Rozhodnutím I a Rozhodnutím II.

Následně pak v části II *Ostatní věcná argumentace* žalobce uvádí, že

- (g) majetková a finanční situace Dlužníka měla být „velmi dobrá“, jelikož v době rozhodování o dividendách neměl Dlužník neuhrazené splatné pohledávky (např. hradil ECA úvěr), resp. vůči Dlužníkovi nebyly splátky vymáhány,
- (h) žalovaný 1 se „vzdal“ pohledávek za Dlužníkem, jelikož v roce 2014 a 2015 došlo kapitalizaci některých pohledávek této společnosti za Dlužníkem (mělo dojít k posílení vlastního kapitálu Dlužníka), tudíž žalovaní toliko „nevysávali“ prostředky od Dlužníka, ale je měli zpátky i vracet,

- (i) znalecký posudek č. 1804AB3152/05, jenž vypracovala společnost NOVOTA a.s. nemá být pro toto řízení nijak přiléhavý, kdy nejenomže Dlužník neměl mít povinnost jakkoliv vytvářet rezervy v souvislosti s ukončením důlní činnosti, ale předmětem tohoto posudku nebyl Dlužník, ale jiný „majetkový“ substrát (právní předchůdce OKD), a nakonec
 - (j) navrhuje k důkazu posudek PAS, ze kterého interpretuje vybrané pasáže.
7. Níže žalobce uvádí své vyjádření k jednotlivým bodům (argumentaci) žalovaného 2.

II.(a) K „politickému pohledu“ a přístupu KSZ v tomto řízení

- 8. Žalobce se hned úvodem vyhrazuje se vůči tvrzením žalovaného 2 ohledně jakékoliv „politické“ motivace tohoto incidenčního sporu. Jediným cílem žalobce je bránit zásady insolvenčního řízení Dlužníka a v kontextu tohoto incidenčního sporu odporovat neúčinným právním jednáním Dlužníka. Žalobce má nadále za to, že Rozhodnutí I a Rozhodnutí II skutečně jsou neúčinnými právními jednáními Dlužníka.
- 9. Co do role KSZ v tomto incidenčním řízení, žalobce má za to, že KSZ nijak nepřekračuje své pravomoci dané mu InsZ v rámci vedení incidenčního sporu, resp. není možné dovozovat, že by jakákoliv aktivní argumentace měla porušovat práva žalovaných. Žalobce odkazuje na ustanovení InsZ, zejména pak § 7c nebo § 69 InsZ, která i případnou „aktivní“ roli státního zastupitelství předpokládají, když účelem vstupu státního zastupitelství do řízení je ochrana veřejného zájmu.
- 10. Co se týče údajné „provázanosti“ vedeného trestního řízení a tohoto incidenčního sporu, žalobce odkazuje na komentářovou literaturu, dle které právě poznatky z trestního řízení nebo poznatky z jiných mimotrestních působností mohou být zdrojem vstupu státního zastupitelství do insolvenčního řízení (nebo incidenčního sporu) (srov. Insolvenční zákon: komentář. 5. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7598-578-1, str. 40).
- 11. V neposlední řadě, jak žalobce nastiňuje výše a jak z InsZ ukládá, je státní zastupitelství nabyto právem podat opravní prostředek proti rozhodnutí insolvenčního soudu jak v rámci insolvenčního řízení dlužníka, tak v rámci incidenčního sporu (vstoupí-li do něj). Pokud v rámci incidenčního sporu státní zastupitelství odvolání podá, nutně jedná v neprospěch některého účastníka řízení, ve prospěch kterého soud rozhodl. Takovou situaci, stejně jakož i stran argumentace státního zastupitelství jedním či druhým směrem v incidenčním sporu, nelze chápat jako excesem státní moci, ale výkonu práva orgánu veřejné moci, jak nakonec předpokládá i insolvenční správa (InsZ).
- 12. Z výše uvedených důvodů tak žalobce argumentaci žalovaného 2 stran údajného porušování práv žalovaných na spravedlivý proces nepovažuje za přiléhavou.

II.(b) K údajné manipulaci s žalobními argumenty

- 13. Žalovaný 2 dále zpochybňuje argumentaci žalobce stran úmyslu žalovaných, zejména pak žalovaného 1 jakožto jediného akcionáře Dlužníka při přijímání rozhodnutí v působnosti valné hromady Dlužníka při výplatě dividend dle Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, jež má být údajně nahrazována apriorním předpokladem motivace žalovaných, kdy žalovaný 2 současně argumentuje, že tvrzení žalobce ohledně „tunelování“ Dlužníka jsou vyvráceny tím, že akcionář žalobce měl „reinvestovat“ do OKD cca 30 miliard Kč. Žalovaný 2 dále tvrdí, že žalobce hledá potenciální spojení každého minulého „aktu“ s insolvencí Dlužníka, kdy každá distribuce zisku akcionáři má vždy snižovat majetek Dlužníka, tudíž „paradoxně“ vést k jeho úpadku a takový výklad InsZ považuje žalovaný 2 za neudržitelný, I v tomto případě je argumentace žalovaného 2 nesprávná.
- 14. Prvně žalobce uvádí, že je **nutné striktně odlišovat výplatu zisku** (dividend) na straně jedné **a jakékoliv reinvestice** na straně druhé. Žalovaný 2 jaksi zjednodušuje, že by předmětem tohoto incidenčního sporu mělo být „tunelování“ Dlužníka. To ale není pravda, předmětem tohoto sporu je konkrétní právní jednání Dlužníka a sice rozhodnutí jediného akcionáře Dlužníka v působnosti jeho valné hromady (Rozhodnutí I a Rozhodnutí II), které splňuje znaky odporovatelnosti dané § 242 InsZ. Právě na základě těchto rozhodnutí byl snížen majetek Dlužníka o částku převyšující 12 miliard Kč, které již nebudou sloužit k uspokojení věřitelů Dlužníka přihlášených do jeho insolvenčního řízení. Přitom se však nelze ztotožnit s tvrzením, že pokud je z majetku Dlužníka vyplaceno na základě rozhodnutí o výplatě dividend peněžité plnění, další reinvestice takové neúčinné právní jednání „stornuje“. K tomuto existuje hned několik důvodů:

- a) na základě rozhodnutí valné hromady dlužníka o výplatě dividend vzniká akcionáři za dlužníkem pohledávka a majetek dlužníka se jenom zmenšuje – i kdyby tento akcionář opět stejné prostředky (co se v případě Dlužníka ani nestalo, jak tvrdí sám žalovaný 2) reinvestoval, standardně vznikne tomuto akcionáři opět pohledávka za dlužníkem,
 - b) je nutné odlišovat právní jednání o rozhodnutí valné hromady dlužníka k výplatě dividend a právní jednání o následné „reinvestici“ (ať je tato učiněna v jakékoliv formě), jinými slovy jedno neeliminuje do druhé, navíc pokud je zde nutnost zpětné investice dividendy, postrádá (popírá) význam její samotná výplata, nelze zejména však odhlédnout od faktu, že tvrzené „reinvestice“ ani zdaleka nedosáhly výši vyplacených dividend.
15. Co do argumentace žalovaného 2, že by každá výplata dividend měla snižovat majetek Dlužníka, zde žalobce opět upozorňuje na komplexní situaci, ve které se Dlužník v čase rozhodování o výplatě dividend nacházel a které byly zároveň žalování seznámeni (zejména pak žalovaný 1).
16. Žalobce již v rámci tohoto řízení předestřel argumentaci týkající úmyslu Dlužníka zkrátit své věřitele, zejména pak:
- a) negativní dlouhodobý vývoj hospodaření Dlužníka v období přijetí Rozhodnutí I a Rozhodnutí II a též v období předcházejícím (ekonomická krize v letech 2008 – 2010), jak uváděly i výroční zprávy Dlužníka z předmětných období (viz Výroční zpráva Dlužníka za rok 2011, str. 8 a 19, Výroční zpráva Dlužníka za rok 2012, str. 10 a 19),
 - b) Rozštěpení právního předchůdce Dlužníka a Odštěpení majetku Dlužníka, které výrazně oslabily jeho ekonomickou situaci,
 - c) zatížení Dlužníka - již od roku 2010 byl Dlužník zatížen vysokým vnitroskupinovým úvěrem, jehož, výše v roce 2012 převyšovala částku 10 miliard Kč,
 - d) vědomá ignorace cyklického vývoje hornické činnosti Dlužníka a s tím související zjevná nedostatečnost rezerv, jakož i nedostatečnost rezerv stran útlumu důlní činnosti nebo jeho rozvoje; v tomto kontextu i znalecký posudek č. 1804AB3152/05, jenž vypracovala společnost NOVOTA a.s., který k důkazu žalobce již navrhl a jehož účelem bylo podat reálný obraz o hodnotě Dlužníka (akcií na něm), aby hodnota akcií, jež na základě nuceného přechodu přešli na společnost KARBON INVEST, a.s., byla spravedlivá, vyčíslil zásadní výši budoucích nákladů na útlum důlní činnosti společnosti (výši 36,8 mld. Kč) a tento byl společností KARBON INVEST, a.s. schválen,
 - e) systematické vyplácení dividend Dlužníka po převzetí nového vlastníka od roku 2006 až do roku 2012, kdy v tomto období Dlužník rozhodl o výplatě dividend v celkové výši převyšující 65 mld. Kč,
 - f) vyplácení dividend kupř. dle Rozhodnutí II několikanásobní (pětinásobné) vyšší částce, než jakého dosáhl Dlužník zisku - ačkoli zisk za období roku 2012 dosáhl výše pouhých 1.204.160.000,- Kč, bylo žalovanou č. 1 přesto rozhodnuto v r. 2012 o vyplácení dividendy ve výši 6.095.025.041,- Kč – byť časově rozhodnutí o výplatě předchází výsledně dosažený zisk Dlužníka, jak průběžnými reporty musel být zřejmé, jaký zisk Dlužník dosáhne (zisk dosažený na konci roku nikdy není „celoročním překvapením“),
 - g) další podstatné závazky Dlužníka existující i v čase přijímání Rozhodnutí I a Rozhodnutí II (Indenture 2010, revolvingový úvěr, smlouva o exportním úvěru uzavřené dne 29. 6. 2009 atd. - viz rovněž i vyjádření KSZ ze dne 7. 6. 2021).
17. Jinými slovy, Dlužník (a osoby ovládající dlužníka) věděli o podstatných existujících závazcích Dlužníka, věděli o podstatných budoucích závazcích jakož i nákladech na útlum důlní činnosti, a navzdory tomu vypláceli z majetku Dlužníka dividendy, přičemž tyto výplaty zkrátily věřitele Dlužníka. Veškeré tyto skutečnosti již žalobce obsáhle v minulosti popisoval. Nelze dospět k jinému závěru, než že pokud jediný společník v působnosti valné hromady Dlužníka rozhoduje o výplatě zisku navzdory jiným závazkům Dlužníka ve vyšších desítkách miliard Kč, taková výplata dividend prokazuje minimálně nepřímý úmysl Dlužníka zkrátit jeho věřitele, protože tento věděl, že takovým jednáním může zkrátit svého věřitele, a pro případ, že jej skutečně zkrátí, s tím byl srozuměn (srov. kupř. IV.ÚS 946/21 ze dne 4. 5. 2021).
18. Žalobce tudíž odmítá jakékoliv tvrzení žalovaných (zde v návaznosti na vyjádření žalovaného 2

ze dne 23. 5. 2022 právě jeho argumentaci), že by zde žalobce ex post účelově hodnotil jakožto „generál po bitvě“. Žalobce má za to, že již „před bitvou“ byly zjevné již existující a budoucí závazky Dlužníka, jakož i náklady související s jeho podnikatelskou činností, o veškerých závazcích uvedených ve výše uvedeném bodu 16 žalovaní v čase přijímání Rozhodnutí I a Rozhodnutí II věděli! Navzdory tomu bylo o dividendách v návaznosti na Rozhodnutí I a Rozhodnutí II rozhodováno, tj. žalovaní zcela ignorovali tyto podstatné skutečnosti (závazky), které racionálně takové výplatě dividend (zejména pak rozhodování o jejich vyplacení) bránily. To, že výplata dividend (a rozhodnutí o jejich vyplacení) předcházely prohlášení úpadku Dlužníka cca 4 roky nic nebrání na tom, že tato jednání zkrátily věřitelé Dlužníka – zkrácení žalobce již jasně v tomto řízení popsal a ani 4letou dobu nelze shledávat jakkoliv nepřiměřeně dlouhou. Samotné ust. § 242 InsZ počítá z možnosti odporování jednání až 5 let před zahájením insolvenčního řízení, pokud žalobce napadl jednání Dlužníka přecházející insolvenční řízení Dlužníka 4 roky, není to nic excesivní. Provázanost těchto jednání na insolvenční řízení Dlužníka, následky těchto jednání, jakož i zkrácení samotných věřitelů, jsou tak zcela zřejmé.

II.(c) K pasivní legitimaci žalovaných

19. Žalovaný 2 uvádí, že není pasivně legitimovaný, protože nemá splňovat podmínku stanovenou v ust. § 237 InsZ. Žalobce opět uvádí, že ust. § 237 InsZ explicitně říká, že „povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo **které z něho měly prospěch**.“ I usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 29 Cdo 363/2015 uvádí, že pasivně legitimovaný je i ten, kdo měl z neúčinného úkonu (pouze) prospěch: *„Odpověď na tuto otázku se přitom nepodává ani z § 240 insolvenčního zákona, nýbrž (především) již z ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona, ve spojení s ustanovením § 239 odst. 1 insolvenčního zákona. Lze si dobře představit i právní úkon (typicky smlouvu), jímž se dlužník zavazuje svému kontrahentovi, že poskytne plnění (bez přiměřeného protiplnění) třetí osobě (ve prospěch třetí osoby); srov. i ustanovení § 50 obč. zák., jež se od situace upravené § 332 odst. 1 obch. zák. liší požadavkem souhlasu takové třetí osoby. Proto ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona vymezuje jako pasivně legitimované subjekty (jako nositele povinnosti vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů) osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo **osoby, které z něho měly prospěch**.“* Nejvyšší soud tak zdůrazňuje, že byť žalovaný např. nebyl stranou neúčinné smlouvy, je nadále pasivně legitimovaný. Jestliže pak judikát hovoří o „plnění z tohoto úkonu“, uvádí tímto příklad jedné z možných situací nebo tím již aplikuje obecné závěry na projednávaný případ. Podle žalobce je naopak nutné vykládat § 237 odst. 1 v souladu s účelem daného ustanovení, jež má postihovat co nejširší okruh osob tak, aby bylo vždy možné veškeré plnění z neúčinných právních úkonů navrátit do majetkové podstaty dlužníka ve snaze o spravedlivé uspokojení všech věřitelů (v souladu se zásadami insolvenčního řízení). Proto je žalobce nadále přesvědčen, že všichni jím označení žalovaní jsou pasivně legitimováni, jak dostatečně rozvedl ve svých dřívějších vyjádřeních a na které tímto ve zbylém odkazuje.
20. **Pokud bychom přijali premisy, že konečný akcionář korporální struktury není dle § 237 odst. 1 InsZ postižitelný, protože konečnému akcionáři (skutečnému majiteli právnické osoby) postačuje založit holdingovou společnost, která bude v korporální struktuře vlastnit původní právnickou osobu vyplácející zisk holdingové společnosti a holdingová společnost pak bude tento zisk vyplácet tomuto konečnému akcionáři, plnění z neúčinného právního úkonu dlužníka by nikdy nebylo vymahatelné. Takový výklad ust. § 237 InsZ není dle žalobce správný ani spravedlivý.**
21. Žalovaný 2 dále uvádí, že Rozhodnutím I a Rozhodnutím II neměl být snížen majetek Dlužníka, ale až v jeho důsledku. Tento výklad opět není správný, je naopak samozřejmé, že tímto rozhodnutím byl majetek Dlužníka snížen, a to právě o sumy, jež byly předmětem těchto rozhodnutí. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 29 ICdo 6/2012, kdy soud zamítl (tj. věcně) dovolání žalovaného v předmětné věci, a potvrdil právní závěry nižších soudů. Přitom ty v předmětné věci jasně uváděly, že *„z hlediska zvláštní úpravy neúčinnosti právních úkonů dlužníka obsažených v ustanoveních § 235 až § 243 insolvenčního zákona [tj. včetně § 242 InsZ] je třeba na rozhodnutí jediného společníka (jímž byl žalovaný) pohlížet jako na právní úkon, jehož neúčinností se insolvenční správce může dovolat, **neboť bez určovacího rozsudku by se do majetkové podstaty dlužníka nemohlo dostat žádného plnění z takového úkonu**.“* Právě rozhodnutím insolvenčního soudu o neúčinnosti Rozhodnutí I a Rozhodnutí II může být plnění dle § 237 InsZ do majetkové podstaty Dlužníka vymáháno. Rovněž není správné, že by žalobce

vymáhal plnění po „investorovi“ z titulu toho, že by si „společnosti v nižších stupních mezi sebou poskytovaly plnění“ (srov. bod 19. vyjádření žalovaného 2 ze dne 23. 5. 2022). Pokud žalobce v odpůrcí žalobě nespecifikoval konkrétní částky, které má ten který žalovaný na základě odpůrcí žaloby do majetkové podstaty Dlužníka vrátit, nebrání to projednání žaloby, jelikož Nejvyššího soudu ČR v usnesení ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. 29 Odo 121/2003, dovodil, že není neobvyklý postup, pokud se žalobce domáhá úhrady nároku po více žalovaných s vědomím, že uspět může jen vůči jednomu z nich, neboť si není jist pasivní věcnou legitimací a bez zřetele k tomu, že v těchto případech je lepší formulovat žalobu tak, že se žalobce domáhá úhrady příslušné částky solidárně a žádné procení ustanovení nebrání tomu, aby jeden a týž nárok byl žalobcem současně (samostatně) vymáhán po více žalovaných. Jak žalobce již uváděl, ke specifikaci konkrétních částek je nutná právě součinnost žalovaných, žalobce již v tomto smyslu několikrát navrhoval uložení vysvětlovací povinnosti žalovaným a NWR Plc, a to předložení účetních závěrek, všech rozhodnutí valných hrad o výplatě zisku (dividend) s opisy seznamů akcionářů od r. 2011 do současnosti spolu s doklady o výplatách zisku (dividend) za toto období. I z tohoto důvodu v odpůrcí žalobě v petitu žalobce uvedl (navrhl petit tak), že plněním jednoho z žalovaných zaniká povinnost ostatních. Účelem odpůrcí žaloby není vymožení „stejně koruny“ 2x (nebo více krát) po všech žalovaných, ale podchytit možnost zavázat právě i „investory“ (osoby ve vyšších stupních korporální struktury, nejenom žalovaného 1) vydat plnění z neúčinného Rozhodnutí I a Rozhodnutí II), to vše ve výších, v jakých jim byly plnění z dividend postupně vypláceny.

22. Žalovaný 2 rovněž uvádí, že po Rozhodnutí II nenásledovala finanční distribuce, ale započtení pohledávek Dlužníka a žalovaného 1, tudíž k žádnému zkrácení nemohlo dojít. V této souvislosti pak žalovaný 2 uvádí (bod 46. vyjádření ze dne 23. 5. 2022), že ke snížení majetku došlo započtením, nikoliv samotným Rozhodnutím II. Tento právní závěr je opět nesprávný. Není totiž správný postup insolvenčního správce odporovat započtení, taková odpůrcí žaloba by byla insolvenčním soudem zamítnuta. Správný postup je vždy odporování právního úkonu (jednání), z něhož vzešla pohledávka, kterou věřitel dlužníka použil k započtení, jako neúčinného.
23. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 12. 2021, sp. zn. 29 Cdo 11/2020, v němž Nejvyšší soud uzavírá, že „*k tomu, aby insolvenční soud (...) mohl vyslovit neúčinnost právního jednání dlužníka (...) postačí, domáhá-li se insolvenční správce odpůrcí žalobou určení neúčinnosti kupní smlouvy.*“ V předmětném případě se insolvenční správce domáhal neúčinnosti „toliko“ kupní smlouvy, na základě které převedl na žalovaného movité věci, přičemž kupní cena byla posléze započtena následnou dohodou o započtení. Nejvyšší soud uzavřel, že postačuje odporovat „podkladovému“ právnímu jednání (kupní smlouvě), nikoliv dohodě o započtení. Právě ustálená judikatura Nejvyššího soudu uzavírá, že odporovat započtení je nesprávný postup insolvenčního správce – taková odpůrcí žaloba bude zamítnuta – jelikož dohoda o započtení nemůže být z povahy věci neúčinným právním úkonem: „*Dohodu o započtení nelze podřadit pod žádnou ze skutkových podstat uvedených v § 240 až 242 insolvenčního zákona. Na neúčinnost započtení tak lze v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu zásadně usuzovat jen na základě posouzení právního úkonu, z něhož vzešla pohledávka, kterou věřitel dlužníka použil k započtení, jako neúčinného*“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 29 Cdo 100/2018).
24. Argumentace žalovaného 2 stran údajného nesnížení majetku Dlužníka, resp. nezkrácení věřitelů Dlužníka tak opět není správná.

II.(d) Zkrácení věřitelů (majetek Dlužníka)

25. Žalovaný 2 dále ve svém vyjádření namítá, že u Rozhodnutí I a Rozhodnutí II absentuje rys zkrácení, protože žalobce označil jako zkrácené věřitele toliko věřitele (banky) z ECA úvěru a jiný majetek Dlužníka (navzdory vyplacení dividend) mohl sloužit k uspokojení jejich pohledávek.
26. Prvně žalobce opět upozorňuje, že s ohledem na „velikost“ Dlužníka a tohoto insolvenčního řízení je zkrácených věřitelů nepochybně více, protože v insolvenčním řízení jsou přihlášeny pohledávky mnoha věřitelů, které vznikly (byť jako pohledávky budoucí atp.) ze smluvních závazků Dlužníka předcházejících Rozhodnutí I a Rozhodnutí II. Navzdory tomu označovat další takové věřitele je pro účely tohoto řízení nadbytečné a nehospodárné, protože je zřejmé, že žalobcem označení věřitelé byli Rozhodnutím I a Rozhodnutím II zkráceni **a pro splnění této podmínky** (jak žalobce již odkazoval na příslušnou judikaturu) **je nutná existence toliko jednoho zkráceného věřitele**.
27. Argumentace žalovaného 2 o tom, že by však jiný majetek Dlužníka mohl event. sloužit

k uspokojení zkráceného věřitele, proto Rozhodnutí I nebo Rozhodnutí II nenaplní rys zkrácení, není správná, nemá oporu v zákoně (srov. znění § 242 InsZ) ani v ustálené judikatuře.

28. Žalobce odkazuje kupř. na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 12. 2018, sp. zn. 29 ICdo 90/2016, jehož předmětem byla neúčinnost právního úkonu dlužníka, kterým došlo k poskytnutí (vydání) peněžních prostředků žalovanému (platbě) ve výši přesahující 400 tis. Kč, přičemž všechny soudy včetně Nejvyššího soudu uzavřeli neúčinnost takového úkonu, přičemž znaleckým posudkem byla stanovena celková cena dlouhodobého hmotného majetku dlužníka ve výši 913 400 Kč, navzdory tomu byla soudy uzavřena neúčinnost. Citováno z výše uvedeného rozhodnutí:

„Dlužník je [výplaty peněžních prostředků] učinil v posledních 5 letech před zahájením insolvenčního řízení a nepochybně jimi zkrátil uspokojení minimálně věřitele D. Ten v té době svou pohledávku již přes rok vymáhal exekučně a k jejímu plnému vymožení (či zaplacení) nedošlo do zahájení insolvenčního řízení (ani později), jak plyne z přihlášky pohledávky č. P2, již přihlašoval věřitel D ještě zbývajících část pohledávky ve výši 153 460 Kč (z původní výše 559 420,66 Kč exekutor vymohl 409 960,13 Kč) (...). Přitom nelze přehlédnout, že finanční prostředky zaslané na účet dovolatele značně tuto pohledávku převyšovaly a současně že k tomuto úkonu došlo poté, co byl z běžného účtu dlužníka již odeslán zbylý zůstatek (135 410,13 Kč) na úhradu exekučně vymáhané pohledávky. K tomu lze dodat (v návaznosti na argumentaci dovolatele k blokaci účtu kontokorentem), že částka zaslaná na účet dovolatele (440 143 Kč) by pokryla nejen zbývajících část pohledávky věřitele D, ale i celý kontokorent (120 000 Kč), pokud by byl v rozhodné době vyčerpán. Těmito úkony dlužník zjevně chtěl zkrátit uspokojení minimálně věřitele D, neboť motivem pro změnu platebního místa byla mimo jiné právě snaha dlužníka, aby dané prostředky nebyly postiženy exekucí. Jestliže dlužník změnil platební místo tak, že úhrady měly být učiněny na osobní účet dovolatele, znemožnil tím exekutorovi tyto prostředky postihnout dle § 303 a násl. o. s. ř. ve spojení s § 65 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, neboť ty se nacházely na účtu, jehož majitelem nebyl dlužník, o čemž nemohl mít exekutor (ani žádný z věřitelů) bez dalšího informace. Společnost Z v souladu s touto změnou následně na nové místo plnění (jiný bankovní účet) fakturované částky uhradila. Dlužník tímto postupem tak zatajil a skryl své finanční prostředky před věřitelem D i ostatními věřiteli. Úmyslu dlužníka nasvědčuje i argumentace dovolatele, který výslovně uvádí, že kvůli exekucím a problémům se splácením kontokorentního úvěru vůči bance (důsledkem čehož byly opakované blokace účtu dlužníka) byly transakce dlužníka vedeny přes jeho osobní účet.“

29. Není tak správný právní výklad žalovaného 2 o tom, že by jiný majetek Dlužníka (jeho výše) měl být relevantní pro účely rozhodnutí o tom, zda Rozhodnutím I nebo Rozhodnutím II byly věřitelé Dlužníka zkráceni. Pokud žalovaný 2 odkazuje na odst. 17 vyjádření žalobce (srov. bod 28. vyjádření žalovaného 2 ze dne 23. 5. 2022) s citací, že „Dle judikatury dlužníkův právní úkon zkracuje pohledávku věřitele zejména tehdy, jestliže vede ke zmenšení majetku dlužníka a jestliže v jeho důsledku nastalé zmenšení majetku má současně za následek, že věřitel nemůže dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku dlužníka“, toto neznámá, že věřitel nemůže dosáhnout uspokojení z „jiného“ majetku Dlužníka, ale majetku Dlužníka jako takového. Pokud Dlužník skončil v úpadku, je zřejmé, že zkrácení věřitelé nebudou moci uspokojení dosáhnout. Žalovaný 2 tak vytrhává z kontextu věty a převrací tvrzení žalobce.

30. K otázkám žalovaného 2 v bodu 29. vyjádření žalovaného 2 ze dne 23. 5. 2022 se žalobce již výše částečně vyjádřil, nicméně k těmto doplňuje že:

Jak může být jakýkoliv věřitel zkrácen rozhodnutím valné hromady, resp. v daném případě jediného akcionáře vykonávajícího působnost valné hromady? – k tomuto viz následující bod 31 tohoto vyjádření.

Zbýlé otázky žalovaného 2 (bod 29(ii.)) vyjádření ze dne 23. 5. 2022 považuje žalobce již za zcela zodpovězeny, kdy judikatura, na niž žalobce opakovaně odkazoval jasně uzavírá, kdo je zkráceným věřitelem (postačuje, aby dlužník sledoval svým jednáním zkrácení jakékoliv pohledávky svého věřitele; není vůbec rozhodné, zda šlo o pohledávku splatnou, nesplatnou, nebo budoucí, nebo zda pohledávka byla vymahatelnou), přičemž tzv. „vnímání“ jako zkráceného věřitele někoho, kdo kontrahoval s dlužníkem, kdy takovému věřiteli měli být známy informace o napadeném úkonu žalobce nepovažuje za jakkoliv relevantní – § 242 InsZ nelimituje svou aplikaci ohledně věřitelů, jež měli o zkracovaném úkonu vědět, stejně tak žalovaný 2 nijak netvrdí nebo neprokazuje, že o tomto zkrácení tito věřitelé skutečně věděli, resp. že by jakýkoliv zkrácení věřitele věděli o znacích naplňující samotné zkrácení nebo úmysl s tím spojený (srov. skutečnosti

uvedené v bodu 16 výše). Tak jako tak je ale takové vědomost zkráceného věřitele zcela irrelevantní.

II.(e) Zkrácení věřitelů (přímé zkrácení Rozhodnutím I a Rozhodnutím II)

31. Žalovaný 2 se domnívá, že rozhodnutí jediného společníka v působnosti valné hromady dlužníka (resp. jakékoliv rozhodnutí valné hromady dlužníka) o výplatě dividend není přímo odporovatelným jednáním dle § 242 InsZ, jelikož dle názoru žalovaného 2 toto nemá přímo zkracovat věřitele, zkrácením má být až následná výplata dividend, protože až samotnou výplatou má být zkracován majetek Dlužníka. Opětovně se jedná o nesprávný právní názor, přičemž žalovaný 2 tak činí s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 614/2014, zabývající se odporovatelností splnění dluhu upadnuvším dlužníkem, které je možné úspěšně napadnout odpůrčí žalobou.
32. Prvně žalobce připomíná, že již v minulosti několikrát rozebíral možnost napadení usnesení valné hromady dlužníka (resp. rozhodnutí jediného společníka/akcionáře v jeho působnosti) (srov. část V. vyjádření žalobce ze dne 25. 2. 2020, část IV. vyjádření žalobce ze dne 15. 6. 2020 atp.).
33. Pro úplnost žalobce uvádí však, že není správný závěr žalovaného 2 s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 614/2014, tj. údajná nemožnost úspěšného napadení usnesení valné hromady ve věci výplaty dividend.
34. Jak ustálená judikatura dovozuje, insolvenční správce se může úspěšně domáhat neúčinnosti jak právní skutečnosti (např. smlouvy, rozhodnutí valné hromady), na jejíž základě vzniká dluh dlužníka, který je dlužníkem uspokojován nebo samotné úhrady tohoto dluhu (právě i s odkazem i na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 614/2014) nebo klidně obou.
35. Žalobce v tomto směru odkazuje na velice přílehlavé usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 29 ICdo 35/2017, jež se zabýval právě odporování rozhodnutím valné hromady o výplatě zisku. V tomto kontextu Nejvyšší soud uzavírá následující:
„Poukaz dovolatele na R 65/2014, jde-li o možnost odporovat „vlastnímu vyplacení podílu na zisku“, je (v poměrech dané věci) nevýznamný již proto, že v daném rozhodnutí Nejvyšší soud (nově) formuloval jen závěr, podle něhož „lze odporovat i rozhodnutí valné hromady obchodní společnosti nebo rozhodnutí jediného společníka obchodní společnosti v působnosti valné hromady přijatému podle obchodního zákoníku ve znění účinném k 31. prosinci 2013“, a to s poukazem právě na důvody R 60/2014. Tím ale nevyloučil možnost vyslovit neúčinnost právních úkonů (projevů vůle, jimiž dlužník plnil žalovanému dluh z titulu podílu na zisku, založený rozhodnutím žalovaného coby jediného společníka dlužníka v působnosti valné hromady dlužníka). Jinými slovy, neúčinným právním úkonem dlužníka (při splnění insolvenčním zákonem stanovených předpokladů) mohlo být jak rozhodnutí jediného společníka dlužníka při výkonu působnosti valné hromady dlužníka o výplatě podílu na zisku, tak i plnění na dluh vzniklý na základě takového rozhodnutí.“
36. Ke stejným závěrům bychom dospěli i v případě neúčinné smlouvy (např. nákup dlužníka věci za „přestřelenou“ cenu), kdy neúčinnou ve smyslu InsZ by mohla být jak smlouva samotná, tak úhrada kupní ceny za danou věc. Je v dispozici insolvenčního správce, kterým úkonům bude v daném případě odporovat.
37. Právní závěry žalovaného 2 stran nemožnosti odporování rozhodnutí o výplatě zisku/dividend jsou tudíž opět nesprávné.

II.(f) – úmysl Dlužníka zkrátit věřitele Rozhodnutím I a Rozhodnutím II

38. Nakonec žalovaný 2 uvádí, že dle jeho názoru není splněna podmínka úmyslu Dlužníka o zkrácení věřitelů Dlužníka Rozhodnutím I a Rozhodnutím II, protože Dlužník údajně neměl mít úmysl jednat tak, aby zkrátit své věřitele. Ani tento názor nepovažuje žalobce za pravdivý, když veškeré skutečnost prokazují opak.
39. Žalovaný opětovně poukazuje na skutečnosti prokazující úmysl Dlužníka spojený se zkrácením v souvislosti s Rozhodnutím I a Rozhodnutím II (srov. skutečnosti uvedené v bodu 16 výše). Pokud si byl Dlužník vědom negativního dlouhodobého vývoje hospodaření Dlužníka v období přijetí Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, kdy postupně docházelo k odstrižení zdravých částí hospodářské

činnosti Dlužníka - Rozštěpení právního předchůdce Dlužníka a následně Odštěpením majetku, došlo k zatížení Dlužníka vnitroskupinovým úvěrem, hospodářská činnost Dlužníka byla podřízena cyklickým vývojem hornické činnosti, kdy výše výplat přesahovala vůbec výši (kladného) hospodářského výsledku, to vše za situace, kdy si byl Dlužník vědom nutností budoucích nákladů stran útlumu důlní činnosti nebo jeho rozvoje vyplývajících ze znaleckého posudku č. 1804AB3152/05, jenž vypracovala společnost NOVOTA a.s., (36,8 mld. Kč), nelze než uzavřít, že Rozhodnutí I a Rozhodnutí II byly úmyslným zkracujícím jednáním Dlužníka na úkor zkrácených věřitelů. Takové výplaty přitom nebyly ojedinělým snížením majetku Dlužníka, ale součástí mnohaleté praxe vyplácení extrémně vysokých prostředků v celkové výši 65 miliard Kč. Nelze pominout další závazky, zejména ručení Dlužníka za vydané dluhopisy (Indenture 2010), kdy Dlužník ručil za závazky své skupiny v celkové výši 500 milionů EUR, které tato skupina ani v čase nebyla schopna splácet (v r. 2014 došlo k tzv. Neformální restrukturalizaci), revolvingový úvěr, smlouva o exportním úvěru uzavřené dne 29. 6. 2009 atd. (viz rovněž i vyjádření KSZ ze dne 7. 6. 2021). Za všech těchto okolností nelze pochybovat o vědomém úmyslu Dlužníka neuhradit své (budoucí) závazky, resp. srozumění Dlužníka s tím, že tyto své závazky nebude schopen v čase hradit, tj. celý tento obraz dokresluje vědomost Dlužníka o tom, že svým právním jednáním (Rozhodnutím I a Rozhodnutím II), může zkrátit své věřitele, a pro případ, že jej skutečně zkrátí, s tím byl srozuměn (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2019, sp. zn. 29 ICdo 79/2017).

40. Žalobce rovněž odmítá tvrzení o tom, který „orgán“ Dlužníka měl mít tu či onu vědomost o okolnostech Rozhodnutí I a Rozhodnutí II v kontextu hospodářské a negativní ekonomické situace Dlužníka (představenstvo, různé osoby v managementu společnosti atp.). Dlužník je a byl právnickou osobou, obchodní korporací, tj. sdružení osob. Pokud o výplatě rozhoduje valná hromada Dlužníka, opět se jedná o rozhodnutí v rámci stejné právnické osoby. Žalobce tudíž odmítá tvrzení (otázku) žalovaného 2, vědomost a srozumění kterého orgánu je nutné zkoumat za účelem zjištění úmyslu – jediný relevantní úmysl, je zde úmysl Dlužníka bez ohledu na to, který orgán, osoba v managementu nebo osoba jinak Dlužníka zastupující v rámci své funkce dané jednání činila, resp. nabyta vědomostmi.

II.(g) – úmysl Dlužníka zkrátit věřitele Rozhodnutím I a Rozhodnutím II

41. Žalovaný 2 se ve svém vyjádření domnívá, že majetková a finanční situace Dlužníka měla být v čase přijetí Rozhodnutí I a Rozhodnutí II situace „velmi dobrá“, jelikož v době rozhodování o dividendách neměl Dlužník neuhrazené splatné pohledávky (např. hradil ECA úvěr), resp. vůči Dlužníkovi nebyly splátky vymáhány.
42. Žalovaný 2 však v tomto směru dospívá k chybným závěrům – jakákoliv splatnost nebo vymahatelnost závazků Dlužníka není relevantní v kontextu neúčinnosti Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, jinými slovy, odporovat lze dle § 242 InsZ i těm úkonům, které byly učiněny při existenci pohledávek nesplatných nebo pohledávek, které mají na základě vzniklého závazkového právního vztahu vzniknout až v budoucnu a postačuje, aby tyto pohledávky byly vymahatelné alespoň v době rozhodnutí soudu o odpůrčí žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011). Jakákoliv argumentace žalovaného 2 stran splatnosti nebo vymahatelnosti závazků z úvěru ECA c. roce 2011 nebo 2012 není relevantní. Závazkový vztah v daném roce však existoval (úvěr je z roku 2009) a pohledávky z něj jsou dnes vymahatelné (uplatněné a zjištěné v insolvenčním řízení Dlužníka).
43. Žalobce nadále tvrdí, že situace Dlužníka v čase přijetí Rozhodnutí I a Rozhodnutí II nebyla dobrá. Dlužník byl jedinou funkční baštou ve skupině NWR, která byla od jejího převzetí drancována množstvím závazků a výplatami dividend, funkční business model Dlužníka byl rozbit postupným Rozštěpením a Odštěpením, hodnota budoucích závazků (nejenom těch z posudku NOVOTA – k tomu viz výše) ekonomickou činností Dlužníka ohrožovala. Všechny těchto skutečností si byl Dlužník vědom. Nelze přijmout premisu postupně předkládanou žalovaným 2 v tomto řízení, že všem zainteresovaným subjektům se otevřely oči až v květnu 2016, kdy Dlužník na sebe podal insolvenční návrh – insolvence visela nad Dlužníkem mnohem delší dobu – mnoho let předtím – což dokazuje i nutnost peněžitých/nepeněžitých vkladů do Dlužníka, bez nich by k insolvenční Dlužníka došlo mnohem dříve. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že již 2 roky předtím skupina NWR musela vyjednávat s věřiteli dluhopisů Indenture 2010 v rámci Neformální restrukturalizace odpuštění části dluhu z původního závazku 500 milionů EUR (za které Dlužník bez subrogačního regresu ručil!), kdy se žalovaný č. 5 vzdal třetinové majetkové účasti na NWR Plc ve prospěch

svých věřitelů (tj. nepřímo tedy i Dlužníka). Stejně tak nelze přijmout premisu žalovaného 2, že přeci Dlužník disponoval prostředky na účtech přibližně ve výši závazků z ECA úvěrů, proto věřitelé údajně nemohli být zkráceni – mohli a byli! Dlužník o velikosti se stovkami či tisíci obchodních partnerů potřebuje přiměřené cash-flow k běžnému fungování, nelze odhlédnout od zbylých závazků nebo běžného business fungování obchodní společnosti a uzavřít, že pokud existuje určitý cash a tímto lze uspokojit věřitele, tento nemohl být zkrácen – žalovaný 2 spíše argumentuje platební schopností nežli schopností Dlužníka navzdory vyplaceným dividendám dle Rozhodnutí I a Rozhodnutí II dostát budoucím závazkům zkrácených věřitelů.

44. Tvzení žalovaného 2 o tom, že by Dlužník tak „bez větších obtíží“ mohl uspokojit věřitele z ECA úvěru není pravdivé a je neudržitelná představa, že jakýkoliv podnikatelský subjekt se může vzdát veškerého svého likvidního majetku (prostředků na účtech) k uspokojení svých vybraných věřitelů (např. i těch, kteří byli Rozhodnutím I a Rozhodnutím II zkráceni) a pokračovat v byznysu. Jak žalobce uvádí výše, hodnota „jiného“ majetku Dlužníka pro uzavření zkrácení není relevantní (srov. bod 28 výše, popř. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 12. 2018, sp. zn. 29 ICdo 90/2016).

II.(h) – k dluhovému financování Dlužníka a kapitalizaci

45. Žalovaný 2 dále uvádí, že žalovaný 1 se „vzdal“ pohledávek za Dlužníkem, jelikož v roce 2014 a 2015 došlo kapitalizaci některých pohledávek této společnosti za Dlužníkem (mělo dojít k posílení vlastního kapitálu Dlužníka), tudíž žalovaní toliko „nevysávali“ prostředky od Dlužníka, ale je měli zpátky i vracet. Žalovaný bohužel musí konstatovat, že toto je další z tzv. *cherry-picking* tvrzení žalovaného 2 vytrženého z kontextu, kdy žalovaný 2 vytrhává z kontextu jednu (v jeho prospěch) existující skutečnost, nicméně opomíjí zbytek.
46. Věc se má tak, že pokud by nedošlo ke kapitalizacím, úpadek Dlužníka by nastal dříve, tj. žalovaní chránili vlastní investici v Dlužníkovi udržením Dlužníka „nad vodou“, přičemž to ale byli právě žalovaní, kteří Dlužníka do této situace dostali. Nelze však rovněž odhlédnout od skutečnosti, že Dlužník na dividendách žalovaným (prostřednictvím žalovaného 1) vyplatil 65 miliard Kč, přičemž jenom zlomek z této částky byl kapitalizován. Za těchto skutečností nelze dovodit, že by žalovaní nějak pomohli Dlužníkovi – vyplacením dividend byl tak poškozen, že ani částečné navrácení prostředků nelze shledávat jako jakousi dobrou víru žalovaných Dlužníkovi pomoci.
47. Pokud se navíc žalovaný 2 brání zjištěními Národní centrály proti organizovanému zločinu, tuto argumentaci nepovažuje žalobce za přílehlavou. Předmětem trestního řízení je zjištění, zda spáchaný skutek lze subsumovat pod trestněprávní normu a dovodit tak trestněprávní odpovědnosti pachatele. Předmětem tohoto incidenčního sporu není trestněprávní odpovědnost, žalobce nebyl účastníkem trestního řízení, jehož účastníkem byl některý ze žalovaných a jakékoliv právní závěry jakéhokoliv orgánu činného v trestním řízení nejsou pro toto řízení nijak relevantní. Insolvenční soud není vázán žádným závěrem z uvedeného trestního řízení (ani jakéhokoliv jiného), jedinými otázkami, které si soud zpravidla není oprávněn posoudit sám, jsou zejména statusové otázky, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, a kdo je spáchal (srov. § 135 odst. 1 o.s.ř.), civilní soud by zásadně ani neměl vyčkávat na vyřešení jakékoliv otázky, které si má posoudit sám. Žádné „vyřešení“ určité otázky v předchozím řízení nezavazuje soud v řízení následném vedeném mezi jinými účastníky, byť ono předchozí rozhodnutí mělo konstitutivní povahu (například rozhodnutí o vypořádání společného jmění – NS 22 Cdo 2209/2015, SR 5/2016 s. 159). Chce-li se od předchozího rozhodnutí odchýlit, musí však vyložit, proč tak činí (ÚS II. ÚS 2742/07).“ (srov. Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 566 – 568).

II.(i) – k znaleckému posudku společnosti NOVOTA a.s.

48. Žalovaný 2 dále uvádí, že znalecký posudek č. 1804AB3152/05, jenž vypracovala společnost NOVOTA a.s., nemá být pro toto řízení nijak přílehlavý, kdy nejenom že Dlužník neměl mít údajně povinnost jakkoliv vytvářet rezervy v souvislosti s ukončením dlužní činnosti, ale předmětem tohoto posudku nebyl Dlužník, ale jiný „majetkový“ substrát („stará“ OKD – právní předchůdce Dlužníka). I v tomto případě nejsou závěry žalovaného 2 přílehlavé.
49. Žalovaný 2 se brání skutečností, že argumentace stran tohoto posudku „v očích“ orgánů činných v trestním řízení měla „pohořet“ a má za to, že Dlužník neměl povinnost žádné rezervy pro útlum dlužní činnosti vytvářet, přičemž svou argumentaci staví tak, že neměl-li Dlužník tuto povinnost,

nemohl zkrátit své věřitele dle § 242 InsZ.

50. Nakonec se žalovaný 2 brání tím, že znalecký posudek společnosti NOVOTA a.s. měl oceňovat „jiný majetkový substrát“ (právního předchůdce Dlužníka), tudíž tyto znalecké závěry nejsou pro Dlužníka aplikovatelné.
51. Výše uvedenou argumentaci žalobce opětovně považuje za chybnou a nesprávnou.
52. Prvně žalobce upozorňuje, a činí tak již opakovaně, že nebyl účastníkem žádného trestního řízení v souvislosti s Dlužníkem nebo žalovaným 2, nebyl seznámen s konkrétními závěry a zejména skutečnostmi, na základě kterých příslušné orgány trestní stíhání zastavily, tudíž k jakýmkoliv takovým závěrům se nemůže vyjadřovat. Zejména ale žalobce opětovně upozorňuje, že žádné takové právní závěry (vyjma např. skutečnosti spáchání trestního řízení, jak předpokládají i procesní předpisy) nejsou pro insolvenční soud a incidenční spor závazné, **naopak soud je povinen vyhodnotit veškeré tyto právní otázky samostatně**. Zejména ale žalobce upozorňuje, že předmětem trestního řízení je skutek a zjišťování trestněprávní odpovědnosti pachatele, nikoliv závěry o neúčinnosti právního jednání dle InsZ, tudíž argumentace stran jakýchkoliv (právních) závěrů jakýchkoliv orgánů trestního řízení je irelevantní.
53. Co se týče druhého argumentu žalovaného 2 o údajné neexistenci povinnosti vytvářet rezervy pro útlum důlní činnosti žalobce prvně uvádí, že § 7 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., zákona o účetnictví, v znění účinném již od roku 2002) uvádí, že účetní jednotky jsou povinny vést účetnictví tak, aby účetní závěrka sestavená na jeho základě podávala věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace účetní jednotky. Žalobce tvrdí, že tato povinnost splněna nebyla, **když účetní závěrky žádné informace u nákladech na (budoucí) útlum důlní činnosti neobsahovaly**.
54. Dále statutární orgán Dlužníka měl povinnost jednat v péči řádného hospodáře. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 29 Cdo 5036/2015, kde Nejvyšší soud uzavřel:
- „Pro posouzení, zda rozhodnutí, která jednatel společnosti s ručením omezeným přijal při výkonu své funkce, byla učiněna v souladu s požadavkem péče řádného hospodáře, tak není významné, k jakým následkům taková rozhodnutí vedla (jakkoli by byly pro společnost negativní). I kdyby se očekávaný výsledek činnosti jednatele nedostavil, nebylo by z toho možné vyvozovat, že jednatel postupoval protiprávně. Teprve je-li zjištěno, že jednatel společnosti s ručením omezeným nevynaložil úsilí odpovídající hlediskům péče řádného hospodáře, lze zvažovat, zda je povinen společnosti nahradit újmu vzniklou v důsledku takového jednání.*
- (...)
- Splnění této povinnosti je ovšem nezbytné posuzovat z pohledu ex ante, tj. **přízmatem skutečností, které jednatelem byly či při vynaložení příslušné péče (při využití dostupných informačních zdrojů) mohly a měly být známy v okamžiku, v němž dotčená podnikatelská rozhodnutí učinil** [srov. obdobně například Oetker, H. § 43 in Henssler, M., Strohn, L. a kol. Gesellschaftsrecht. 3. vyd. München: C. H. Beck, 2016, marg. č. 27-28; či Haas, U., Ziemons, H. § 43 in Michalski, L. a kol. Kommentar zum Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung (GmbH-Gesetz). 2. vyd. C. H. Beck, 2010, marg. č. 69].“*
55. Žalobce má tak za to, že nevytvářením rezerv Dlužník porušil zákon o účetnictví.
56. I kdyby však Dlužník neměl samostatnou povinnost vytvářet rezervy, musel jak v rámci péče řádného hospodáře statutární orgán Dlužníka při vyhodnocování výplat dividend, tak samotný Dlužník při úvaze možnosti zkracování věřitel, vzít v úvahu jiné (i budoucí) závazky Dlužníka, které by takovým výplatám (zejména s ohledem na jejich objem) bránily. Pokud na jedné straně Dlužník věděl o nákladech na útlum důlní činnosti ve výši 36,8 mld. Kč (a dále další závazky již výše zmiňované existující i v čase přijímání Rozhodnutí I a Rozhodnutí II - Indenture 2010, revolvingový úvěr, smlouva o exportním úvěru uzavřené dne 29. 6. 2009 atd., viz rovněž i vyjádření KSZ ze dne 7. 6. 2021) a na druhé straně postupně vyplatil dividendy ve výši 65 miliard Kč, k zjevnému porušení povinností Dlužníka došlo.
57. V případě přijímání Rozhodnutí I a Rozhodnutí II tak mělo dojít k vyhodnocení, zda majetek Dlužníka bude navzdory zmenšení majetku Dlužníka o výši dividend dosahovat dostatečné výše k uspokojování (byť budoucích) pohledávek. Toto ale splněno nebylo, Dlužník zapříčinil stav (byl srozuměn s tím), že jeho věřitelé uspokojeni nebudou.

58. Co se týče argumentu žalovaného 2 ohledně znaleckého posudku společnosti NOVOTA a.s., že tento měl oceňovat „jiný majetkový substrát“ (právního předchůdce Dlužníka), jsou závěry žalovaného 2 o tom, že by tyto znalecké závěry (kvantifikace nákladů na útlum důlní činnosti) nebylo možné v tomto řízení aplikovat, nesprávné.
59. Znalecký posudek společnosti NOVOTA a.s. je zcela použitelný, protože byl se týkal právního předchůdce Dlužníka (OKD, a. s., IČO: 00002593), veškerá důlní činnost a část jmění přešla na Dlužníka (tehdy pod obchodní firmou OKD, Mining, a.s.).

Důkaz: - Úplný výpis z OR Dlužníka, již součástí spisu

60. Navíc jelikož znalec oceňoval náklady na útlum důlní činnosti (náklad úzce související s činností každé důlní společnosti, která tato bude nucena vynaložit), je zjevné, že tyto náklady musel časem hradit Dlužník.
61. Situace je stejná, jako kdyby znalec oceňoval nemovitost v majetku zaniklé společnosti, kterou by ocenil na určitou hodnotu. Pokud takto oceněná nemovitost v důsledku přeměny zaniklé společnosti přejde na nástupnickou společnost, na hodnotu nemovitosti tato skutečnost nemá žádný vliv a znalecké závěry o ocenění (zjištěná výše ocenění) dané nemovitosti jsou perfektně aplikovatelné i pro nástupnickou společnost. Pokud znalecká společnost NOVOTA a.s. ocenila náklady na útlum důlní činnosti na částku 36 miliard Kč, tuto částku musel v průběhu času hradit Dlužník jako nástupnická společnost a tohoto si byl Dlužník vědom.
62. Žalobce tak má nadále za to, že znalecké závěry společnosti NOVOTA a.s. o ocenění nákladů na útlum důlní činnosti jsou zcela aplikovatelné.

II.(j) – k posudku PAS

63. Žalovaný 2 nakonec odkazuje na posudek PAS k „podpoře“ svých tvrzení, přičemž uvádí, že:
- a) dle posudku mělo být Rozhodnutí I a Rozhodnutí II přijato v souladu s požadavky § 178 odst. 2 ObchZ
 - b) nemá zde být příčinná souvislost mezi Rozhodnutím I a Rozhodnutím II a prohlášením úpadku Dlužníka a
 - c) Rozhodnutí I a Rozhodnutí II neměla být přijata v úmyslu zkrátit věřitele Dlužníka.
64. Žalobce považuje tato tvrzení za nesprávná a přiloženým posudkem neprůkazná. Prvně žalobce upozorňuje, že znalecký posudek nemůže prokazovat právní otázky, jak podsouvá žalovaný 2 posudkem PAS. Jelikož otázka, zda určité rozhodnutí je nebo není přijato v souladu se zákonem, zda je zde příčinná souvislost, zda je zde úmysl, je otázkou právní, může takovou otázku uzavřít toliko soud (nikoliv znalec – nejde o otázku skutkovou).
65. Dále žalobce rozporuje vůbec závěry posudku PAS jako takové. **Znalec přímo v posudku uvádí, že při zpracování vycházel**, pro účely zjištění, jaká byla výše vlastního kapitálu při rozhodování o výplatách dividend (tj. zda posléze bylo dostáno povinnosti dle § 178 odst. 2 ObchZ) **z finančních výkazů Dlužníka**.
66. Jak žalobce již v tomto řízení uváděl, finanční výkazy Dlužníka z tohoto období nejsou přílehlivé, jelikož neodpovídají skutečnosti, a to z důvodů zásahů do účetnictví Dlužníka (srov. vyjádření žalobce ze dne 15. 6. 2020, bod 65. a násl), jakož i z důvodů porušování zákona o účetnictví (k tomu viz výše).
67. K příčinné souvislosti mezi Rozhodnutím I a Rozhodnutím II žalobce uvádí, že nad rámec toho, že opět nelze tuto skutečnost prokazovat znaleckým posudkem (nejde o skutkovou otázku, ale o otázku právní) žalovaný 2 nijak neuvádí, jak má být tato skutečnost relevantní pro toto řízení. Žalovaný 2 zahrnuje toto řízení důkazem více než třísetstránkového posudku, přitom není zřejmé, proč se snaží prokazovat příčinnou souvislost mezi Rozhodnutím I a Rozhodnutím II a prohlášením úpadku Dlužníka! Žalobce odkazuje na § 242 InsZ, jenž je předmětem tohoto incidenčního sporu, který s úpadkem Dlužníka nijak nepracuje, resp. **úpadek Dlužníka po určení neúčinnosti jednání Dlužníka dle § 242 InsZ není nijak relevantní**. Žalobce opětovně odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR přímo k ust. § 242 InsZ (kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2016, sen. zn. 29 ICdo 44/2014, uveřejněný pod číslem 117/2017 Sb. rozh. obč.), dle které **předpokladem aplikace § 242 InsZ není požadavek daného úkonu, aby šlo o právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo aby šlo o právní úkon, který vedl k**

dlužníkovu úpadku. Úpadek Dlužníka v tomto případě nehraje žádnou roli.

68. Co se nakonec týče tvrzení žalovaného o tom, že by znalec odpověděl na to, zda Rozhodnutí I a Rozhodnutí II měla být přijata v úmyslu zkrátit věřitele Dlužníka, k tomuto se znalec v posudku PAS nijak nevyjadřuje (stejně by opět nešlo o skutkovou otázku, kterou by vůbec znalec mohl uzavřít), tyto závěry žalovaný 2 tolik hledá k nerelevantnímu vyjádření znalce k úpadku Dlužníka. Jak ale žalobce zevrubně popsal výše i ve svých předcházejících vyjádřeních, celkový obraz úkonů skupiny NWR v souvislosti s Dlužníkem podávají ucelený obraz o systematických úkonech dokreslujících obraz úmyslu Dlužníka při přijímání Rozhodnutí I a Rozhodnutí II.
69. V návaznosti na výše uvedené žalobce rovněž navrhuje, aby soud zamítl návrh důkazem posudkem PAS, jelikož tento nepřináší pro toto řízení žádnou relevanci.

III.

K vyjádření žalovaného 3 ze dne 13. 6. 2022

70. Žalovaný 3 v rámci svého vyjádření v mnoha ohledech přebírá argumentaci žalovaných, resp. k těmto argumentům se žalobce vyjadřoval již v průběhu tohoto řízení a výše rovněž v rámci vyjádření se k vyjádření žalovaného 2 výše. Žalobce zejména popsal jednotlivé opěrné body neúčinnosti Rozhodnutí I a Rozhodnutí II ve vyjádření žalobce ze dne 7. 12. 2021, popsal pozadí fungování Dlužníka a systematické kroky žalovaných v době od převzetí kontroly nad Dlužníkem, včetně úkonů popisujících úmysl stran vyplácení dividend (vyjádření žalobce ze dne 15. 6. 2020, vyjádření žalobce ze dne 7. 4. 2021), a opakovaně se vyjadřoval k pasivní legitimaci žalovaných (kupř. vyjádření žalobce ze dne 25. 2. 2020 a vyjádření žalobce ze dne 15. 6. 2020). Ve zbytku však žalobce v návaznosti na toto vyjádření žalovaného 3 reaguje k argumentaci žalovaného 3, a sice:
- a) žalovaný 1 v tomto řízení tvrdil, že ode dne Rozhodnutí I vyplatil svému akcionáři částku přesahující 2,22 miliardy Kč, což má být důkaz o „zcestnosti“ tvrzení žalobce o tom, že by se zbylí žalovaní obohatili o téměř 8 miliard Kč a
 - b) v průběhu ovládání Dlužníka skupina NWR investovala částku přesahující 16 miliard Kč formou peněžních či nepeněžních vkladů, tj. žalovaní měli Dlužníkovi poskytnout mnohem víc, než obdrželi dle Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, což má vyvracet úmysl žalovaných krátit věřitele Dlužníka, stejně jako výroční zprávy Dlužníka z tohoto období (popis investičního rozvoje Dlužníka atp.).
71. Níže žalobce uvádí své vyjádření k jednotlivým bodům (argumentaci) žalovaného 3.

III.(a) K tvrzeným výplatám zisku

72. Žalovaný 3 odkazuje na tvrzení žalovaného 1, že tento ode dne Rozhodnutí I vyplatil svému akcionáři částku přesahující 2,22 miliardy Kč, což má být důkaz o „zcestnosti“ tvrzení žalobce o tom, že by se zbylí žalovaní obohatili o téměř 8 miliard.
73. Pokud jakýkoliv žalovaný tvrdí jakékoliv výše výplaty dividend, nelze takové tvrzení automaticky brát za pravdivé nebo průkazné. Konkrétní výše vyplacených dividend ve struktuře žalovaných zatím prokázány nebyly.
74. Právě z těchto důvodů žalobce v rámci tohoto řízení navrhl uložit žalovaným vysvětlovací povinnost spočívající v předložení účetních závěrek, všech rozhodnutí valných hromad o výplatě zisku (dividend) žalovaného 1, žalovaného 4 a žalovaného 5 (včetně NWR Plc) spolu s doklady o výplatách zisku (dividend) po přijetí Rozhodnutí I, když ze samotné podstaty žalobcova procesního postavení v tomto řízení musí být zjevné, že nemůže disponovat konkrétními rozhodnutími, účetními záznamy a doklady vztahujícím se k jiné osobě než k samotnému Dlužníkovi, jehož je insolvenčním správcem, k prokázání výplat původních dividend vyplacených Dlužníkem.
75. Jsou to právě žalovaní, jež mají perfektní informace o dividendách, které obdrželi nebo vyplatili, proto se nelze v tomto řízení uspokojit s jakýmkoliv tvrzeními žalovaných v tomto řízení nebo dokumentací zveřejňovanou na webových stránkách třetích osob o tvrzených vyplacených dividendách. Žalobce navrhuje uložení vysvětlovací povinnosti za veškeré dividendy vyplácené od Rozhodnutí I, když toliko výplata dividendy za jeden předmětný rok nemusela nutně být vyplacena jenom v daném roce. Žalobce připomíná, že pokud jakýkoliv žalovaný tvrdí jakoukoliv

výplatu (resp. vyčíslení celkového vyplacení dividend za jakékoliv období), taková informace nemá žádnou skutečnou hodnotu ani průkaznost, když žalovaný není povinen sdělovat pravdivé informace.

76. Vysvětlovací povinností lze perfektně zjistit skutkový stav věci, zejména pak výši prospěchu žalovaných z Rozhodnutí I a Rozhodnutí II. Opěrné body skutkového stavu žalobce přednesl a nadále má za to, že jeho návrh je zcela namístě.
77. Jakmile bude povinnost žalovaných (a NWR Plc, srov. bod 79. a násl. vyjádření žalobce ze dne 7. 12. 2021) v tomto směru splněna, bude prospěch jednotlivých žalovaných z Rozhodnutí I a Rozhodnutí II postaven najisto. I dle názoru Nejvyššího soudu ČR (usnesení ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 11 Tdo 229/2004), platí, že „[o] sporném řízení civilním přitom platí, že je ovládáno zásadou projednací, dle níž výsledek důkazního řízení odvisí zásadně od iniciativy účastníků řízení, **nicméně tím není opuštěna zásada zjišťování skutkového stavu věci bez důvodných pochybností.**“

III.(b) K údajným investicím NWR

78. Žalovaný 3 dále tvrdí, že skupina NWR „nainvestovala“ po Rozhodnutí I závodu Dlužníka částku přesahující 16 miliard Kč formou peněžních či nepeněžních vkladů, tj. žalovaní měli Dlužníkovi poskytnout mnohem víc, než obdrželi dle Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, což má vyvracet úmysl žalovaných krátit věřitele Dlužníka. Žalovaný 3 dále odkazuje na výroční zprávy Dlužníka a zápisy z jednání, jež mají prokazovat snahu NWR o investičního rozvoj Dlužníka.
79. K prvnímu argumentu žalobce uvádí, že tvrdit investice po Rozhodnutí I je toliko vytržení části příběhu k celého obrazu finanční politiky Dlužníka za dobu působení NWR (od převzetí Dlužníka v r. 2006). Žalobci nezbývá než připomenout, že žalovaní vyplatili v průběhu tohoto období částku přesahující 65 miliard Kč (srov. bod 7. a násl. vyjádření žalobce ze dne 7. 4. 2021), tudíž zpětné reinvestice zdaleka nestačili na odtok prostředků, který žalovaní způsobili. Naopak, z jednání Dlužníka plyne, že po Rozhodnutí I a Rozhodnutí II toliko žalovaní udržovali závod Dlužníka „nad vodou“, což v určitém momentu už nebylo možné, a krátce po zahájení insolvenčního řízení Dlužníka byl prohlášen jeho úpadek. Bránit se tak částečným reinvestováním vyvedených prostředků je tak zcela nedostatečné.
80. Co do výročních zpráv Dlužníka nebo zápisů z jednání, tyto samozřejmě působí líbivě, protože konec konců si je žalovaní (Dlužník jimi ovládán) psali sami, stěží v nich najdeme konkrétní důkazy o snahách krátit věřitele. Celkový obraz Dlužníka popsany žalobcem v tomto řízení (zejm. vyjádření žalobce ze dne 15. 6. 2020 a vyjádření žalobce ze dne 7. 4. 2021), jakož i úmysl Dlužníka zkrátit své věřitele (viz bod 16 výše), však vysvětlují jiný, skutečný obraz působení žalovaných a jejich vliv nad Dlužníkem.
81. Tvzení žalovaného 3 tak žalobce považuje za zavádějící a nesprávné a jeho argumenty v mnoha případech za vytržené z kontextu.

IV.

K výzvě KSOS, č.j. 32 ICm 2312/2017 – 868, možnosti smírného vyřešení sporu

82. Žalobce potvrzuje, že žalovaný 3 písemně kontaktoval žalobce k možnosti smírného řešení sporu. Mezi právními zástupci proběhl telefonický kontakt, načež právní zástupce žalobce v minulém týdnu kontaktoval právní zástupkyni žalovaného 3 s návrhem konkrétních dnů jednání stran. S ohledem na dovolenkové období a vytíženost stran k jednání prozatím nedošlo, nicméně žalobce předpokládá, že v brzkém období k takovému jednání dojde a o výsledku takového jednání bude žalobce výše nadepsaný soud informovat.

V.

K výzvě KSOS, č.j. 32 ICm 2312/2017 - 861, důkazní návrh žalovaného 1

83. Žalobce sděluje, že žalobce netrvá na úředním překladu listin označených k důkazu žalovaným 1 – výroční zprávy žalovaného 1 za rok 2011 a 2012.

VI.

Závěr

84. V návaznosti na odpůrčí žalobu žalobce a s ohledem na vyjádření žalobce v tomto řízení, ale i vyjádření KSZ má žalobce za to, že veškeré podmínky pro vyslovení neúčinnosti Rozhodnutí I a Rozhodnutí II jsou splněny.
85. Žalobce má za to, že obecný rys odporovatelnosti právního jednání Dlužníka, resp. zkrácení věřitelů Dlužníka jako takové je prokázáno, Dlužník (jediný akcionář Dlužníka v působnosti valné hromady Dlužníka) rozhodl o vyplacení dividend navzdory existenci věřitelů ČS, ČSOB ale i KBC Bank Deutschland AG nebo banka Natixis dle smlouvy o exportním úvěru uzavřené dne 29. 6. 2009, nicméně i z přezkumu pohledávek Dlužníka plyne, že zkrácených věřitelů bude mnohem více.
86. Žalobce má stejně tak za prokázaný úmysl Dlužníka zkrátit věřitele Dlužníka, jelikož Dlužník (jediný akcionář Dlužníka v působnosti valné hromady Dlužníka) rozhodl o podstatném nakládání s jeho majetkem v celkové výši přesahující 12 miliard Kč, a to ve prospěch osoby blízké, resp. osoby, se kterou Dlužník tvořil koncern bez jakéhokoliv protiplnění a bez přihlednutí k negativnímu dlouhodobému vývoji hospodaření Dlužníka, s vědomou ignorací cyklického vývoje hornické činnosti Dlužníka a s tím související zjevná nedostatečnosti rezerv, nedostatečných rezerv stran útlumu důlní činnosti dle znaleckého posudku společnosti NOVOTA a.s., o kterém byly spraveni jak Dlužník, tak žalovaný č. 1 a žalovaný č. 2, Rozštěpení právního předchůdce Dlužníka a Odštěpení majetku Dlužníka, které výrazně oslabily jeho ekonomickou situaci, zatížení Dlužníka již od roku 2010 vysokým vnitroskupinovým úvěrem (v r. 2012 tyto dluhy převyšovaly částku 10 miliard Kč), systematické vyplácení dividend Dlužníka po převzetí nového vlastníka od roku 2006 v celkové výši 65 mld. Kč bez ohledu na zisky a další předpoklady vývoje, existence dalších podstatných závazky Dlužníka existující i v čase přijímání Rozhodnutí I a Rozhodnutí II (Indenture 2010, revolvingový úvěr, smlouva o exportním úvěru uzavřené dne 29. 6. 2009 atd.).
87. V neposlední řadě je zjevné, že o vědomosti žalovaných stran úmyslu Dlužníka zde nemůže být pochyb, když to byl právě žalovaný č. 1, jenž jakožto jediný akcionář Dlužníka v působnosti valné hromady Dlužníka rozhodl o výplatě dividend v jeho prospěch (z čehož měli posléze prospěch i zbylí žalovaní).
88. S ohledem na výše uvedené žalobce trvá na své odpůrčí žalobě ze dne 5. 5. 2017.

S úctou

Za Ing. Lee Loudu, Ph.D.,

insolvenčního správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci